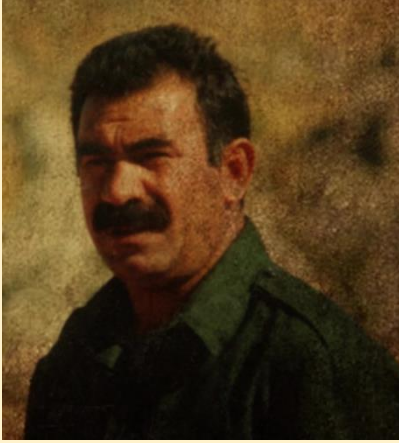

ÖZ SAVUNMA BU SÜRECİN ADIDIR

Her canlının, varlığını korumak ve sürdürmek için doğal olarak öz savunması vardır. Varlığı; tehlike, tehdit ve saldırı altında olduğunda, kendisini savunmak için öz savunma konumuna, pozisyonuna geçmektedir. İnsan toplumsallaşmasının kök hücresi olan halkımızın, yüzyüze kaldığı fiziki ve kültürel soykırım karşısında; var olmak, varlığını korumak, varlığını sürdürmek için meşru savunma direnişi içerisine girmesi, en doğal hakkı olmaktadır. Bundan daha meşru, daha doğal bir şey olamaz. Meşru öz savunma, evrensel bir hak olarak da belirlenmiştir. Bunun yapılması, nasıl suç olabilir? Tersine, yapılmaması suçtur! Böylesine bir gerçeklik vardır. Bu kadar açık, somut, net olan bir duruma rağmen; halkımızın, Özgürlük hareketi öncülüğünde geliştirmiş olduğu meşru öz savunma direnişi, nasıl “terörizmle”, “teröristlikle” suçlanabilir? Aslında bu yaptıklarıyla; Kürdistan özgürlük hareketine, Kürt halkına “neden sizi soykırıma uğratmak isteyen soykırımcı faşist bir devlete karşı öz varlığınızı koruyorsunuz, fiziki soykırıma, kültürel soykırıma uğratılmaya karşı neden direniyorsunuz, bırakın sizi istedikleri gibi soykırıma uğratsınlar, buna karşı ne olursa olsun direnmemelisiniz!” demektedirler. “Eğer bunu yaparsanız; suçlusunuz, teröristsiniz!” demektedirler. Hareketimize, halkımıza karşı yapılmakta olan bu olmaktadır. Bu temelde bir gerçeklik yaşanmaktadır.

Öz savunma sistemi Canlılar dünyasında her türün kendine göre bir savunma sistemi vardır. Savunmasız tek bir canlı türü yoktur. Hatta evrendeki her elementin, her parçacığın varlığını korumak için gösterdiği direnci öz savunma olarak yorumlamak mümkündür. Bozunmaya, kendisi olmaktan çıkmaya karşı gösterdiği direnç açık ki öz savunma kavramlarıyla ifade edilir. Bu direnç yitirildi mi o element veya parçacık bozunur, kendisi olmaktan çıkar, başka bir unsura dönüşür. Canlılar aleminde ise öz savunma direnci kırıldı mı, o canlı ya başka canlılara yem olur ya da ölür. Aynı sistem insan türü ve toplumu için de fazlasıyla geçerlidir. İnsan gibi narin bir tür ve toplumu gibi tehditlere açık bir varoluş, güçlü bir öz savunma olmadan varlığını uzun süre ayakta tutamaz. İnsan türünde savunma biyolojik olduğu kadar toplumsaldır. Biyolojik savunma her canlı varlıktaki savunma güduları tarafından yerine getirilir. Toplumsal savunmada ise, topluluğun tüm fertleri ortaklaşarak kendini savunur. Hatta savunma olanaklarına göre topluluğun sayısı ve örgütlenme biçimi sürekli değişir. Savunma topluluğun asli bir işlevidir. Onsuz yaşam asla sürdürülemez. Bilindiği gibi, canlılar dünyasının diğer iki asli işlevi beslenme ve üremedir. Beslenme ve üreme olmadan nasıl ki canlı varlıklar yaşamlarını sürdüremezlerse, öz savunma olmadan da yaşamlarını sürdüremezler. Canlılar dünyasının öz savunmasından çıkarabileceğimiz diğer önemli bir sonuç, bu savunmanın sadece varlıklarını korumaya yönelik olmasıdır. Kendi türünden, hatta başka türlerden varlıkların üzerinde hakimiyet kurma ve sömürgeleştirme sistemleri yoktur. İlk defa insan türünde hakimiyet ve sömürge sistemleri geliştirilmiştir. Bunda sömürü olanaklarına yol açan insan türünün zihniyet gelişmesi ve buna

bağı olarak artık-ürün elde edilmesi rol oynar. Bu durum varlığını korumayla birlikte emek değerlerini savunmayı, yani sosyal savaşları da beraberinde getirir.

Öz savunma ahlaki ve politik toplumun güvenlik politikasıdır. Daha doğrusu, kendini savunamayan toplumun ahlaki ve politik vasfı anlamını kaybeder. Toplum böyle bir durumda ya sömürgeleşmiştir, eriyip çürümektedir, ya da direniştedir, ahlaki ve politik vasfını yeniden kazanmak ve işlerliğe kavuşturmak istemektedir. Öz savunma bu sürecin adıdır. Kendisi olmakta ısrar eden, sömürgeleşme ve her türlü tek taraflı bağımlılık dayatmalarını reddeden toplum bu tutumunu ancak öz savunma olanakları ve kurumlarıyla geliştirebilir. Öz savunma sadece dıştan gelen tehlikelere karşı oluşmaz. Toplumun iç yapılanmalarında da çelişki ve gerginliklerin yaşanması her zaman mümkündür. Unutmamak gerekir ki, tarihsel-toplumsal uzun süredir sınıflı ve iktidarlı olup, bu özelliklerini daha uzun süre korumak isteyeceklerdir. Bu güçler varlıklarını korumak için tüm güçleriyle direneceklerdir. Dolayısıyla öz savunma yaygın bir toplumsal talep olarak uzun süre toplumun gündeminde önemli bir yer tutacaktır. Karar gücü öz savunma gücüyle pekişmeden kolay yürürlüğe konulamaz. Kaldı ki, günümüzde toplumun sadece dışından değil içinden de tüm gözeneklerine kadar sızan bir iktidar gerçeği karşısındayız. Toplumun uygun tüm gözeneklerinde birbirine benzer öz savunma grupları oluşturması hayatidir. Öz savunmasız toplumlar sermaye ve iktidar tekellerince teslim alınmış ve sömürgeleştirilmiş toplumlardır. Tarih boyunca klandan kabile ve aşiretlere, kavim ve uluslardan dinsel cemaatlere, köyden kentlere kadar her toplum biriminin daima bir öz savunma sorunu olmuştur. Sermaye ve iktidar tekeli av peşindeki kurt saldırganlığındadır; öz savunmadan yoksun olanları hep koyun sürüleri gibi darmadağın edip istediği kadar ele geçirmiştir.

Demokratik toplum olmada ve varlığını sürdürmede en az sermaye ve iktidar tekellerinin saldırılarını ve sömürlerini sınırlandıracak ölçüde öz savunma yapılanmasını ve eylemliliğini oluşturup hazır, işler halde tutmak şarttır. Uzun süre sermaye ve iktidar aygıtlarıyla iç içe yaşanacağına göre, iki yanlışa düşmemek önemlidir: Birinci yanlış, ciğeri kediye emanet etmek gibi kendi öz güvenliğini tekelleri düzene teslim etmektir. Bunun yıkıcı sonuçları binlerce örnekle ortaya çıkmıştır. İkinci yanlış, devlete karşı hemen devlet gibi olmak parolasıyla iktidar aygıtı olmaya çalışmaktır. Reel sosyalizm deneyimleri bu konuda yeterince aydınlatıcıdır. Dolayısıyla anlamlı, işlerliği olan bir öz savunma demokratik uygarlığın tarihte, günümüzde ve gelecekte de göz ardı edilemeyecek bir unsuru olmaya devam edecektir. Şüphesiz demokratik uygarlığın unsurlarını daha da çoğaltıp açıklamak mümkündür. Toplum binlerce yıllık gelişimi içinde öz savunma denilen gelenek temelinde çeşitli direnme ve ayaklanmalar geliştirmiş, gerilla ve halk savunma ordularını kurumlaştırmış ve büyük savunma savaşları vermiştir. Savunma savaşlarını elbette militarist tekel savaşlarıyla bir tutamayız. Aralarında mahiyet, öz farkı vardır. Birisi anti-toplumcu, sömürgeci, çürütücü ve yok edici, diğeri toplumcu, toplumu koruyan, ahlaki ve politik yeteneklerini özgür kılan karakterdedir. İktidar ve sermaye tekelleri gerçek özgürlükler ve eşitlikler vermezler. Özgürlükler ve eşitlikler ancak demokratik toplumun demokratik siyaset tarzıyla kazanılır, öz savunmayla korunur.

Kürdistan sorunu dünyanın bir siyasal sorununa dönüşmüştür. Kürdistan coğrafyasının sınırlarını aşarak Ortadoğu ve Türkiye'yi etkisine almış ve dünya merkezine oturmuştur. Şüphesiz kendiliğinden ortaya çıkmadı bu gelişme. Büyük savaşlararak, dayatılan büyük imha durdurulmuş ve bir ulus ayağa kaldırılmıştır. Çok tarihi bir süreç olarak diriliş gerçekleştirilmiştir. Kürtler, insandır! İnsan olarak kendi öz kimlikleri, öz varlıkları temelinde özgür ve demokratik yaşamaktan daha doğal ne olabilir. Meşru öz savunma direnişi kutsaldır. Başvurulması Kürtler açısından zorunluluk haline gelmektedir. Eğer bir halkın varlığı, ne olursa olsun mutlak anlamda ortadan kaldırılmak isteniyorsa o zaman buna karşı, meşru öz savunma hakkını kullanmak, kaçınılmaz hale gelmektedir. Başvurulması zorunlu, bir haktır. Hegemonik güçler tarafından desteklenen ulus devletler, Kürtleri ve Kürdistan'ı tasfiye etmeyi temel politika bellediler. Yetersiz

kalan öz savunma direnişleri kırılınca, sıra toplumun çökmesi ve çözülmesine, asimile edilerek tasfiyesine geldi. Bütün yoğunluğuyla sürdürülen bu sürece tepki olarak doğan PKK hareketi, başlangıç itibariyle esas olarak Kürt halkının öz savunma hareketidir. Önceleri ideolojik ve politik olarak yürütülen öz savunma hareketi, kısa sürede karşılıklı şiddete dayanan bir öz savunma aşamasına geçti. Kürdistan'ın ve Kürtlerin varlığı ve özgürlüğü öz savunmasız olamaz.

Kürtler, barış oldu diye mevcut devlete nasıl güvenecekler? Kürtler; varlıklarını, özgürlüklerini nasıl güvenceye alacaklar? Öz savunma yapılarının olması gerekmektedir. Eğer Kürtlerin öz savunmaları olmazsa; sonradan devlet de bu barış ve demokratik çözümü kabul etmekten vazgeçtiğini söyleyip, Kürtlere, varlıklarına, özgürlüklerine yönelirse, bu durumda ne olacak?

Savaş hali barışın olmaması halidir. Dolayısıyla barış ancak öz savunma temelinde anlam kazanabilir. Öz savunması olmayan barış teslimiyetin ve köleliğin ifadesi olabilir. Liberalizmin günümüzde halklara, toplumlara dayattığı öz savunmasız barış, hele hele demokratik istikrar ve uzlaşa denen oyun tek taraflı, gırtlığına kadar silahlı güç ile yürütülen burjuva sınıf egemenliğinin örtbas edilmesi halinden, savaş halinin örtülü yürütülmesinden başka bir anlam taşımaz. Öz savunmasız bir barışı gerçek barış gibi göstermek ideolojik sermaye hegemonyasının en büyük çabası olarak karşımıza çıkar. Tarihte ise daha değişik biçimde 'kutsallaştırılmış kavramlar'la kendini ifade eder. Dinler bu yönlü kavramlarla yüklüdür. Özellikle uygarlaştırılmış dinler böyledir. Barışın gerçekleştirilmesi ancak toplumların öz savunması işler halde olursa, dolayısıyla ahlaki ve politik toplum karakteri korunur ve sağlama alınırsa gerçek anlamına kavuşabilir. Savaş toplumsal yaşamdaki yabancı-laşmanın en aşırı ve vahşi biçimidir; toplumsal doğayı derinden yaralar ve sakatlar. Bu durumda toplumların korunma refleksi gelişerek, yabancılaştırıcı savaşa karşı toplumsal varlığı koruyucu öz savunma savaşı biçimini alır.

Stratejik barış kararı verilmezse, Kürdistan somutunda ve giderek komşu coğrafyalarda gelişecek olan en önemli bir olasılık da demokratik modernite perspektifli devrimci halk savaşının üst boyutlarda gelişimidir; öz savunma savaşıyla iç içe demokratik özerk yönetimlerin ekonomik, sosyal, kültürel, hukuksal ve diplomatik boyutlarda geliştirilmesidir. . Sorunlar artık doğuş, oluş sorunları değil, büyüme, korunma ve farklılaşmadan kaynaklanan öz kimlik ve özgür yaşam sorunlarıdır. Zihnen doğuş yerini bedensel doğuşa, oradan beden farklı organlarına dönüşmeye bırakmaktadır. . Nasıl öz savunma olmadan toplum varlığını sürdüremezse, ekonomik özerklik olmadan, toprağın korunmasına, ormanlaştırmaya, ekolojiye ve komüne dayanmadan da toplumun beslenmesi, dolayısıyla varlığını sürdürmesi mümkün olamaz.

Öz savunma gereklidir. Öz savunma hukukla olur. Herhangi bir güç tarafından varlığın imhasına yönelik saldırı olduğunda, varlığın isyan hakkı doğar. Toplumsal barış içinde bu ilke önemlidir. Bu ilke tüm müzakerelerde savunulacaktır. Demokratik Sosyalizm açısından da öz savunma önemlidir. Elli iki yıl bir aylık bu mücadelenin önder gücü olarak, bunun her türlü savaşımını vermiş birisi olarak söylüyorum ki, böyle bir barış hak edilmiştir. Bu barışın demokratik toplumla neticelenmesi, hem haktır, hem görevdir. Haktır, çünkü büyük emek verdik. Görevdir, zira barışı ve demokratik toplumu inşa etmek önümüzde bir görev olarak duruyor. Her savaşın bir sonucu vardır, bizim mücadelemizin karşılığı da demokratik toplumdur, ulus devlet yanlısı değildir. "Demokratik ve sosyalist toplum" diyoruz buna. Barışın karşılığı budur. Bu aynı zamanda yüksek bir sorumlulukla yerine getirilmesi gereken bir görevdir. Bu kararlılık öyle sanıldığı gibi teslim olmak değildir, öz savunmadan vazgeçmek değildir. Tam tersine eskisinden daha fazla öz savunma güçlerimiz, yeteneklerimiz gelişmiştir.

Eylem insanı olmak teorik donanımla birlikte yaşanır. Ahlaki, politik ve demokratik nitelikleri günlük yaşamında söylem ve eyleme yansıtmayan kimseye devrimci denmez. Bu tür kimselerin devrimci militanca bir yaşamı olamaz. Ayrıca sadece direnişçilikle, toplumun öz savunmasıyla eylemci olunamaz. Ahlaki, politik ve demokratik toplum inşalarıyla bütünleştirilmezse, öz

savunma savaşı ve her tür direnişçiliğin kalıcı başarı şansı olamaz. Toplumun sorunları nasıl bir bütünlük arz ediyorsa, devrimin ve devrimcinin de tüm söylem ve eylemlerinde siyasi program, strateji ve taktik planlamayı iç içe yaşaması gerekir. Yaşam akışkanlığı bir bütündür. Kopuk aşamalarla yaşayabileceğimizi sanmamalıyızToplumun korunmasında öz savunma gerekli olup politikanın askeri güç olarak devamı niteliğindedir.Hayaller, ütopyalar, programlar ne kadar değerli ve doğru olursa olsun, onun kadrosu, çalışma tarzı, eylem tarzı olmadan hepsi suya yazılmış bir yazı gibidir. Bu da tutkuyla, aşkla, büyük bir sorumluluk duygusuyla ve ciddiyetle yerine getirilmesi gerekir. Kesinlikle zorlama, dayatma yok, aşk denilen en yüce kavramla yol alınabilir ancak. Halkımız artık kendisinin demokratik yaşamı için hem hak hem görev sahibi olduğunu bilerek yeni dönemi karşılamalıdır.

RÊBER APO